

ΑΓΓΛΟΣΑΞΟΝΙΚΟ ΠΑΤΕΡΙΚΟ

Τόμος F

Τόμος F

ΑΓΓΛΟΣΑΞΟΝΙΚΟ
ΠΑΤΕΡΙΚΟ

*(Από τον 9ο μέχρι τον 11ο αιώνα)
των Βαδλίμυρον Μός*

*Εκδόσεις "Αγιος Λεογάριος των Λαρίων"
2009*

Τίτλος Πρωτοτύπου:
THE SAINTS OF ANGLO-SAXON ENGLAND,
Volume III

© Copyright, 1996 τοῦ Anthony Moss

©2002 Γιά τήν Ἑλληνική Πίσσα :
Ἐκδόσεις " Ἄγρος Σεραφίμ τῶν Σεράφιμ"
email : elisabetheudoxie@gmail.com
τηλ. : 00306 941431188

Ἄ. Ἐκδόν : Ἰανουάριος 2009

ISBN :

Saint Seraphim of Sarov Publications
email : elisabetheudoxie@gmail.com
tel. 00306 941431188

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
Η ΑΓΙΑ ΓΟΥΛΦΧΙΛΝΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΚΙΝΓΚ	15
Ο ΑΓΙΟΣ ΓΟΥΛΣΙΝ ΤΟΥ ΣΕΡΜΠΟΡΝ	26
ΟΙ ΑΓΙΕΣ ΕΘΕΛΦΙΝΤΑ ΚΑΙ ΜΟΡΓΟΥΕΝΝΑ ΤΟΥ ΡΟΜΖΕÿ	41
Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΛΦΙΤΖ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΕΡΜΠΕΡΥ	46
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΥΟΛΘΑΜ	73
Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ-ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΟΛΑΦ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ	88
Ο ΑΓΙΟΣ ΖΙΓΚΦΡΙΝΤ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ	101
Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ-ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΑΛΦΡΕΝΤ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ	108
Ο ΑΓΙΟΣ ΓΟΥΪΛΙΑΜ ΤΟΥ ΡΟΣΚΙΑΝΤ	115
Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ-ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΘΕΛΡΕΝΤ ΤΟΥ ΓΟΥΕΣΣΕΕ	117
ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΪΟΝΑ	119
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΣΟΥΪ, ΜΟΝΑΧΟΣ-ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΤΣΙΟ	125
Ο ΑΓΙΟΣ ΛΑΪΝΤ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΣΙΛΥ	127
Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΛΟΡ (ΜΑÿΛΟΡ), ΜΑΡΤΥΡΑΣ-ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΗΣ	130

ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΙΚΟΝΩΝ

Χάρτης τῶν Δικαιοδοσιῶν, γύρω στά 1000	14
Σαξονική Ἀψίδα στόν Ναό τῶν Ἀγίων Πάντων τοῦ Μπάρκινγκ	21
Εἰκόνα ἐπάνω ἀπό τήν πύλη τοῦ Καθεδρικοῦ τοῦ Γουεστμίνστερ	30
Ἄρχιεπίσκοπος Γούλφσταν	34
Τό Ἀββαεῖο Σέρμπορν	37
Τό Ἀββαεῖο τοῦ Ρόμζεϋ	44
Ἡ Μονή Ντίαρχερστ	51
Μία Σελίδα πού ἀναπαριστᾷ τόν Ἅγ. Λουκά ἀπό τά Εὐαγγέλια τοῦ Κάντερμπερυ	53
Ἐρείπια τοῦ Ἀββαείου τοῦ Ἅγ. Αὐγουστίνου στό Κάντερμπερυ	59
Ἀρχαῖο βαπτιστήριο στόν Καθεδρικό τοῦ Ἅγ. Μαρτίνου στό Κάντερμπερυ	65
Τό Ἀββαεῖο τοῦ Γουόλθαμ	80
Ἡ Μάχη τοῦ Ὕολαφ στόν Γέφυρα τοῦ Λονδίνου	93
Ἄ Βασιλιάς Ὕολαφ ἐπισκέπτεται ἕναν ἱεραπόστολο	95
Τά πλοῖα τοῦ Βασιλιά Ὕολαφ ἐγκαταλείπουν τό Τένζμπεργκ	96
Ἡ μεταστροφή τῶν Σουηδῶν	107
Λειψανοθήκη τοῦ δεκάτου αἰῶνα ἀπό τό Γουῖντσεστερ	114

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιά περισσότερα από 1000 χρόνια, από την έλευση των πρώτων μαθητών του Χριστού μέχρι την Νορμανδική κατάκτηση το 1066, άνθισε στην Άγγλία εκείνη η μορφή του Χριστιανισμού, η οποία σήμερα βρίσκεται κυρίως στις χώρες της Όρθόδοξης Ανατολής: στην Ελλάδα, στην Ανατολική Ευρώπη και στην Ρωσία...

Αυτή η κατάθεση ίσως να αφήσει έκπληκτους πολλούς ανθρώπους, ιδιαίτερα Ρωμαιοκαθολικούς, οι οποίοι έχουν την συνήθεια να πιστεύουν ότι η Άγγλία ήταν, μέχρι την προτεσταντική μεταρρύθμιση, μία ρωμαιοκαθολική χώρα. Δεν ήταν η Άγγλία ύποτελής στον Πάπα, το μεγαλύτερο μέρος αυτής της περιόδου; Δεν τελούσαν οι ιερές ακολουθίες στους αγγλικούς Ναούς στα Λατινικά, σύμφωνα με τον παλιό ρωμαϊκό τύπο; Δεν δέχονταν οι Άγγλοι Χριστιανοί πολλές δοξασίες και παραδόσεις, όπως την τιμή των Αγίων και των λειψάνων, τα οποία είναι χαρακτηριστικά του ρωμαιοκαθολικού Χριστιανισμού; Δεν πέρασε σχεδόν απαρατήρητο στην Άγγλία, το Σχίσμα μεταξύ της Όρθόδοξης Εκκλησίας και της Ρώμης και δεν παρέμεινε η Εκκλησία της Άγγλίας σταθερά στο ρωμαϊκό στρατόπεδο μετά από αυτό;

Όλα αυτά είναι αληθινά, αλλά μία πιο προσεκτική εξέταση των γεγονότων θα μας πείσει να αποδώσουμε σε αυτά διαφορετική σημασία. Έτσι λοιπόν, οι Πάπες, στους οποίους η Άγγλική Εκκλησία ήταν επίσημα ύποτελής, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν ήταν παπικοί στην πίστη τους αλλά Όρθόδοξοι. Ο Άγ. Γρηγόριος ο Μέγας, για παράδειγμα, ο Απόστολος των Άγγλοσαξόνων, είναι αποδεκτός ως Άγιος από την Όρθόδοξη

Ἐκκλησία· καί ἦταν αὐτός πού διακήρυξε ὅτι ὅποιος ἐπίσκοπος ἀπαιτεῖ παγκόσμια Δικαιοδοσία ἐπάνω σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία—ἡ παπική αἵρεση στήν πρῶϊμη καί πιά μορφή της—εἶναι «πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου».¹ Ἐπειτα, ἡ τιμή τῶν Ἀγίων στήν Ἀγγλοσαξονική Ἐκκλησία εἶχε τήν ἐπίσημη ἄδεια τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, δίχως νά ἀπαιτεῖται ἡ ἔγκριση τῆς Ρώμης· καί μόνον μετά τήν Νορμανδική κατάκτηση τέθηκε ὑπό ἀμφισβήτηση αὐτή ἡ παντελῶς Ὁρθόδοξη Παράδοση καί ἡ ἀγιότητα πολλῶν Ἀγγλοσαξόνων Ἀγίων. Καί τό σπουδαιότερο, παρόλο ὅτι καί τό ἴδιο τό Σχίσμα τοῦ 1054 μόλις καί ἔγινε ἀντιληπτό στήν Ἀγγλία, τά ἀποτελέσματα τοῦ Σχίσματος, ὅμως, μέ τήν ἐπικύρωση ἀπό τόν Πάπα τῆς Νορμανδικῆς εἰσβολῆς, τόν ἀφορισμό τοῦ Ἁγγλου Βασιλιᾶ Χάρολντ καί τῶν ὀπαδῶν του καί τήν ἱερόσυλη καταστροφή τῶν ἀγγλικῶν Ἐκκλησιῶν καί παραδόσεων ἀπό τούς Νορμανδούς ὄχι μόνον ἔγιναν ἀντιληπτά ἀλλά καί δέχθηκαν ἰσχυρή ἀντίδραση. Ἡ ἀντίδραση γνώρισε τραγική ἀποτυχία, οἱ τελευταῖοι «ἐπαναστάτες» δραπέτευσαν σέ μή εὐρωπαϊκές χῶρες (κυρίως στά κέντρα τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ στήν Ἀνατολή, στήν Κωνσταντινούπολη καί τό Κίεβο) καί ἡ Ἀγγλία ἐνσωματώθηκε διά τῆς βίας στήν νέα αὐτοκρατορία τοῦ ρωμαϊκοῦ Παπισμοῦ. Ἀλλά γιά πολλές γενεές μετά τήν κατάκτηση, ἡ λαϊκή συνείδηση διατήρησε τήν πεποίθηση ὅτι τό 1066 σημείωσε τό τέλος, ὄχι μόνον τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀγγλίας, ἀλλά καί τῆς πνευματικῆς της ἐλευθερίας, τῆς προσχώρησής της στήν ἀληθινή, Ὁρθόδοξη πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Ἐτσι, στίς ἀρχές τοῦ δωδέκατου αἰῶνα, κάποιος ἀνώνυμος Ἁγγλος ποιητής ἔγραφε: «οἱ διδάσκαλοι ἔχουν χαθεῖ, καθώς καί πολλοί ἄνθρωποι»· καί τόν δέκατο τέταρτο αἰῶνα ὁ Γουϊκλιφ ἔγραφε ὅτι ἡ ἀληθινή πίστη διατηρήθηκε μόνον στήν Ἀνατολή,

ἀπό τούς Ἕλληνας. Τόν δέκατο ἔνατο αἰῶνα ὁ ἱστορικός Ἐδουάρδος Αὐγουστος Φρίμαν ἔγραψε: «Ἡ Νορμανδική Κατάκτηση ἀποτελεῖ τήν μεγάλην καμπήν στήν ἱστορία τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους... Ἡ ὅλη του σπουδαιότητα δέν εἶναι ἡ σπουδαιότητα ἐκείνη ἡ ὁποία ἀνήκει σέ μία ἀρχή, ἀλλά ἐκείνη ἡ ὁποία ἀνήκει σέ μία καμπή. Ἔτσι ἡ Νορμανδική Κατάκτηση ἦταν κάθε ἄλλο παρά ἡ ἀρχή τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Ἡ Νορμανδική Κατάκτηση ἦταν ἡ πρόσκαιρη ἀνατροπή τῆς ἐθνικῆς μας ὑπαρξης».² Καί στήν ἐποχή μας ὁ Ρ. Χ. Κ. Ντέιβις ἔγραψε: «Προφανῶς ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πολεμικῆς σύγκρουσης μιᾶς ἡμέρας (14 Ὀκτωβρίου 1066), ἡ Ἀγγλία δέχθηκε μία νέα βασιλική δυναστεία, μία νέα ἀριστοκρατία, μία κυριολεκτικά νέα Ἐκκλησία, μία νέα τέχνη, μία νέα ἀρχιτεκτονική καί νέα γλώσσα».³

Στήν σειρά αὐτή, γίνεται ἡ ταπεινή προσπάθεια νά περιγράψουμε τήν παλαιά, ἀληθινή Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, δηλαδή, τήν Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἄνθησε πρὶν τήν Νορμανδική Κατάκτηση, μέσα ἀπό τούς Βίους ἐκείνων τῶν Ἀγίων τῆς, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν κατά τήν διάρκεια τῶν τριακοσίων χρόνων ἀπό τήν πρώτη κυρίως εἰσβολή τοῦ Παπισμοῦ στίς ὑποθέσεις τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας, στήν Σύνοδο τοῦ Τσέλσι τό 787, μέχρι τόν θάνατο τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητῆ, τό 1087.

Ἡ περίοδος αὐτή ἔχει ἐπιλεγῆ γιά πολλούς λόγους. Πρῶτον, οἱ Βίοι τῶν Ἀγίων αὐτῆς τῆς περιόδου ἐκπροσωποῦν ἕναν ἀσυνήθιστο πνευματικό θησαυρό, ὁ ὁποῖος ἀκόμη κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος παραμένει ἄγνωστος καί δέν ἔχει μεταφρασθῆ. Οἱ Βίοι τῶν μεγάλων Κελτῶν Ἀγίων, ὅπως τοῦ Ἀγ. Δαυΐδ καί τοῦ Ἀγ. Κολόμπα, τῶν Ἀγίων Πατρικίου, Σαμφών καί Κέντιγκερν, ἔχουν καλυφθῆ καλά ἀπό τούς μεταφραστῆς. Καί ἡ πρῶτη Ἀγγλοσαξονική περίοδος ἔχει ἀποθανατισθῆ ἀπό τά ἱστορικά ἔργα τοῦ ὀσίου Μπίντ, τά ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῆ ὅλα, καθῶς

καί ἀπό τίς μεταφράσεις τοῦ Βίου τοῦ Ἁγ. Γουΐλφριντ, ἀπό τόν Ἔντιους Στεφάνους, τοῦ Βίου τοῦ Ἁγ. Γκούθλακ, ἀπό τόν Φέλιξ καί τοῦ Βίου τοῦ Ἁγ. Βονιφατίου ἀπό τόν Γουΐλιμπαλντ. Ὑπάρχουν ἀκόμη κενά· ἀλλά μέχρι στιγμῆς τό μεγαλύτερο κενό ἀποτελεῖται ἀπό τήν παντελῆ σχεδόν ἔλειψη μεταφράσεων τοῦ ἰδιαίτερα πλούσιου θησαυροῦ τοῦ ἐνάτου, δεκάτου καί τοῦ πρώϊμου ἐνδεκάτου αἰῶνα.

Κατά δεύτερον λόγον, ἡ περίοδος αὐτή ἐκπροσωπεῖ μία ὀρισμένη ἱστορική ἐνότητα, στό ὅτι συμπεριλαμβάνει τήν πώση τῶν ἐπτά ἀρχαίων βασιλείων τῶν Ἁγγλων Τευτόνων καί Σαξόνων κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Βίκινγκ, τήν σταδιακή ἐμφάνιση καί ἐδραίωση ἐνός ἐξ ὀλοκλήρου ἀγγλικῆς βασιλείου ὑπό τήν διακυβέρνηση (ἐκτός ἀπό τό σύντομο ἰντερλούδιο τῆς Δανικῆς μοναρχίας) τῆς δυναστείας τοῦ Γουέσσεξ, τοῦ Βασιλιᾶ Ἁλφρεντ τοῦ Μεγάλου καί τῶν ἀπογόνων του, καί τήν κατάρρευσὴ τῆς καί ἐνσωμάτωση στήν αὐτοκρατορία τοῦ μεσαιωνικοῦ Παπισμοῦ, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς Κατάκτησης τήν ὁποία πραγματοποίησε ὁ Γουλιέλμος τῆς Νορμανδίας καί εὐλόγησε ὁ μελλοντικός Πάπας Γρηγόριος Ζ΄ (Χίλντεμπραντ).

Τρίτον, ἡ περίοδος αὐτή τῆς ἀγγλικῆς ἱστορίας συμπίπτει μέ τήν περίοδο τῆς παρακμῆς καί πτώσης τοῦ ρωμαϊκοῦ Παπισμοῦ. Ἔτσι ἡ πάλιν τῆς Ρώμης μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή ἄρχισε σχεδόν κατά τήν ἔναρξη τῆς περιόδου μας· καί τό τελικό Σχίσμα ἀπό τήν Ὁρθοδοξία ἐπῆλθε στά μέσα τῆς βασιλείας τοῦ Βασιλιᾶ Ἐδουάρδου, ἐνῶ ἡ Νορμανδική Κατάκτηση ἐκπροσωποῦσε, ὅπως φαίνεται, τήν πρώτη σταυροφορία τοῦ «Μεταρρυθμισμένου Παπισμοῦ» ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μία μελέτη αὐτῆς τῆς περιόδου εἶναι, ἐπομένως, σημαντική γιά τήν κατανόηση τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ὄχι μόνον ἡ Ἀγγλία, ἀλλά καί ὀλόκληρη ἡ Δύση ἀποσκίρτησαν ἀπό τήν Ὁρθοδοξία τόν

ένδέκατο αἰῶνα.

Ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, εἴτε πρόκειται γιά τό ἀρχαῖο Ἰσραήλ ἢ τό Βυζάντιο, τήν Ἀγγλία ἢ τήν Ρωσία, εἶναι ἀχώριστα συνδεδεμένη μέ τίς πράξεις τοῦ Θεοῦ ὁ Ὅποῖος εἶναι θαυμαστός ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ καί διά μέσου τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ. Ἐφόσον ὁ Θεός εἶναι ὁ Βασιλέας τους, κάθε σημαντικό γεγονός στήν ἱστορία τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ ἀποκαλύπτει τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος ἐργάζεται διά μέσου αὐτῆς γιά τόν φωτισμό, τόν ἐξαγνισμό, τήν δόξα ἢ τήν ἐγκατάλειψη τοῦ λαοῦ Του. Μόνον ὅταν ὁ Θεός ἐγκαταλείπει τελικά ἕνα ἔθνος, τά σημαντικά γεγονότα στήν ἱστορία του φαίνεται νά περιγράφονται ἐπαρκῶς μέ καθαρά πολιτικούς ἢ οικονομικούς ὅρους, χωρίς καμμία ἀναφορά στά ἔργα τῆς χάριτός Του· διότι, ἂν καί ὁ Θεός συνεχίζει νά ἐργάζεται μέσα στά ἔθνη τά ὅποια Τόν ἔχουν ἐγκαταλείψει, ἡ ἐνέργειά Του εἶναι τώρα περισσότερο κρυμμένη ὡς ἀπάντηση στήν ἀπόκρυψη σέ αὐτούς τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὅποιο ἡ ροή τῶν θαυμάτων ἀπό τά λείψανα τῶν Ἀγίων στερεύει σταδιακά, καί τά σώματα τά ὅποια ἔχουν παραμείνει ἄφθαρτα συχνά ἐπί ὀλόκληρους αἰῶνες—ἂν καί ὄχι πάντοτε—κονιορτοποιοῦνται. Δέν εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἔχει παύσει νά ἐνεργεῖ ἢ οἱ Ἄγιοι νά μεσιτεύουν: εἶναι ὅτι δέν δίνεται κανένα σημεῖο, ἢ ὅτι δίνονται πολύ λιγότερα σημεῖα σέ μία γενεά ἄπιστη καί μοιχαλίδα...

Παρά τό γεγονός ὅτι αὐτή δέν εἶναι μία ἀκαδημαϊκή-ἱστορική ἐργασία, ἀλλά εἶναι ἐκεῖνο πού συνήθως ἀποκαλεῖται ἔργο ἀφοσιώσεως, ἔχει καταβληθεῖ κάθε προσπάθεια γιά νά διατηρηθεῖ ἡ ἱστορική ἀκρίβεια. Ὅσον ἀφορᾷ τό ἀκανθῶδες πρόβλημα τοῦ συλλαβισμοῦ τῶν ἀγγλοσαξονικῶν ὀνομάτων, ἡ ποικιλία τῶν μεταφράσεων πού ἔχει χρησιμοποιοθεῖ, κατέστησε ἀναγκαῖο νά γίνει κάποια θυσία στήν συνοχή τοῦ ἔργου. Ἐν γένει, ὅμως, ἔχουν

χρησιμοποιηθεῖ οἱ λιγότερο αὐθεντικές ἀλλά (γιά τό σύγχρονο αὐτί) πιά εὐηχες λατινικές μεταγραφές τῶν ὀνομάτων.

Τά βιβλία αὐτά εἶναι ἀφιερωμένα σέ ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς Ἀγγλίας, μέ τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ὁ βίος εἶναι μεταφρασμένος ἐδῶ δέν θά εἶναι οἱ τελευταῖοι πού ἀνθῆσαν στήν «γῆ τῶν Ἀγγέλων» μας, ὅπως τήν ἀποκάλεσε ὁ Ἁγ. Γρηγόριος. Διότι ὅπως εἶπε ὁ Κύριος διά τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, «ἐμέ αἱ νῆσοι ὑπέμειναν...» [Οἱ νῆσοι περίμεναν Ἐμένα] (Ἡσ. 60.9).

Η ΑΓΙΑ ΓΟΥΛΦΧΙΛΝΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΚΙΝΓΚ

8η Δεκεμβρίου

Η Αγία Μήτηρ ἡμῶν Γουλφχίλντα ἦταν κόρη ἑνὸς πλούσιου εὐγενοῦς ὀνόματι Γούλφχελμ. Ὁ Γούλφχελμ εἶχε ἀρκετά παιδιά ἀπὸ τὴν εὐλαβῆ του σύζυγο, ἀλλὰ ἐπὶ δεκαοκτῶ χρόνια πρὶν τὴν σύλληψη τῆς Γουλφχίλντα ζοῦσαν μαζὶ ὡς ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ γιὰ νὰ ἀφιερώνονται πρὸς ὀλοκληρωτικὰ στὴν προσευχὴ καὶ στὴν νηστεία. Μία νύχτα, ὅμως, ἐμφανίσθηκε ἕνας ἄγγελος στὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς χωριστὰ τρεῖς φορές καὶ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ συνέλθουν γιὰ νὰ γενήσουν μία κόρη ποὺ θὰ γινόταν νύμφη Χριστοῦ. Τὸ ἐπόμενο πρωῖ εἶπαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ ὄραμά τους καὶ ἀνακάλυψαν ὅτι ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο καὶ στοὺς δύο. Ἔτσι τὸ δέχθηκαν ὡς προερχόμενο ἀπὸ τὸν Θεό. Μὲ τέτοιο τρόπο ἔγινε ἡ σύλληψη καὶ ἡ γέννηση τῆς ἁγίας· καὶ σύντομα μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸ της παραδόθηκε γιὰ νὰ ἀνατραφεῖ στὴν γυναικεία μονὴ τοῦ Γουϊλτον.

Κάποια ἡμέρα, ὁ ἔφηβος βασιλιάς Ἔνγκαρ ἦρθε στοῦ Γουϊλτον γιὰ μία κυνηγετικὴ ἀποστολὴ καὶ ἔμεινε ἐκθαμβὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς δόκιμης Γουλφχίλντα. Τῆς ἔκανε κάποιες κρούσεις, ἀλλὰ οὔτε μὲ κολακεῖες οὔτε μὲ ἀπειλές δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πείσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνην τρεπόταν σὲ φυγὴ ὅπως τὸ περιστέρι ἀποφεύγει ἕνα γεράκι. Μὴν τολμώντας νὰ τὴν κλέψει μέσα ἀπὸ ἕνα μοναστήρι, ὁ βασιλιάς συνέλαβε ἕνα πονηρὸ στρατήγημα. Ἡ παρθένος εἶχε μία θεία ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὴν Γουενφλίντα, ἡ ὁποία ἦταν ἡγουμένη ἑνὸς γυναικείου μοναστηριοῦ στοῦ Γουέαργουελ. Δελεαζόμενη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἔχει μία συγγενῆ της βασίλισσα, συμφώνησε νὰ προσποιηθεῖ ὅτι ἦταν ἄρρωστη καὶ

νά παρασύρει τήν παρθένο πρός τό μέρος της μέ τήν πρόφαση ὅτι ἐπιθυμοῦσε νά διανείμει τήν περιουσία της προτοῦ πεθάνει. Ἔτσι, ὅταν ἔφθασε ἡ Γουλφχίλντα, βρῆκε τήν θεία της, ὄχι ἄρρωστη ὅπως εἶχε ὑποθέσει, ἀλλά γεμάτη ἀπό μεγάλη εὐθυμία ἔπειτα ἀπό ἓνα βασιλικό συμπόσιο—καί μέ τόν βασιλιά νά κάθεται δίπλα της. Ὅλοι χαιρέτησαν καί συγχάρηκαν τήν νεοαφιχθεῖσα καί τῆς ἔδωσαν τήν ἐντολή νά στολιστεῖ βασιλικά καί νά ἔρθει μπροστά στόν βασιλιά. Ἔτσι, λάμποντας μέ τήν μεγαλοπρέπεια τῆς χρυσοῦς περιβολῆς, ἐπευφημήθηκε ἀπό ὅλους ὡς ἄξια νά γίνει βασίλισσα.

Ὁ βασιλιάς τήν ἔβαλε νά καθήσει δίπλα του, ἀνάμεσα σέ αὐτόν καί στήν θεία του καί τήν δελέασε μέ κολακεῖες, μέ πλούτη καί μέ τόν τίτλο τῆς Βασιλίσσας τῆς Βρετανίας. Ἐκείνη ὄμως παρέμενε σιωπηλή, σκεπτόμενη μόνο τήν δραπέτευσή της καί ξεχύνοντας τήν καρδιά της μέ προσευχή πρός τόν Θεό. Δέν ἤθελε νά φάει, προσποιούμενη τήν ἄρρωστη· καί πράγματι ἦταν ἄρρωστη ἀπό τήν ἀγωνία, ἡ ὁποία ἔκανε τήν γιορτή νά μοιάζει μέ σιδερένια δεσμά. Τελικά, προβάλλοντας ὡς δικαιολογία ὅτι εἶναι κουρασμένη, πῆρε τήν ἄδεια νά βγεῖ γιά λίγο ἔξω.

Γνωρίζοντας, ὄμως, ὁ βασιλιάς τήν πρόθεσή της εἶχε τοποθετήσει φρουρούς στίς θύρες γιά νά τήν ἀκολουθήσουν ἀκόμη καί στό ὑπνοδωμάτιό της. Τελικά δραπέτευσε μέσα ἀπό ὑπόγειο πέρασμα, ἐνῶ εἶχε ὁδηγό της τόν ἴδιο ἄγγελο ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναγγεῖλει τήν γέννησή της στούς γονεῖς της. Ἐπειτα, περιπλανώμενη μέσα ἀπό ἀπάτητα μέρη, ἔφθασε στήν ταπεινή καλύβα μιᾶς χωρικής στό Γουέαργουελ, ὅπου ἔμεινε τήν νύχτα ὡς διακονιάρισσα.

Ἐν τῷ μεταξῷ, δημιουργήθηκε μεγάλη ἀναταραχή στήν βασιλική αὐλή, ὅπου ὅλοι ἀνησυχοῦσαν, ὄχι τόσο ἐπειδή εἶχε δραπετεύσει ὅσο διότι θά μποροῦσε νά εἶχε χαθεῖ. Ἐκείνη ὄμως δέν δελεάσθηκε γιά νά βγεῖ ἀπό τόν τόπο πού εἶχε κρυφτεῖ ἔξ

αιτίας τῶν κραυγῶν τῶν ἀνδρῶν ἢ τοῦ ἤχου ἀπό τίς τρομπέτες, ἐνθυμούμενη τούς λόγους τοῦ Δαυΐδ: «Ὁ Θεός ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καί οὐ σαλευθήσεται... Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἰψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλίσθησεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ ἀντιλήπτωρ μου εἶ καί καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καί ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτός ρύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καί ἀπό λόγου ταραχώδους» (Ψαλμ. 45.5, 90.1-3). Τό πρῶτ' ὁ βασιλιάς ἔφυγε καί ἡ Γουλφχίλντα, ἀφοῦ ἔδωσε γενναϊόδωρη ἀνταμοιβή στήν οἰκοδέσποινά της (ἡ ὁποία ἦταν ὑπέρτρια τῆς Γουενφλίντα), βρῆκε τούς συντρόφους τοῦ ταξιδιοῦ της καί ἐπέστρεψε στό ἀσφαλές καταφύγιο τοῦ Γουΐλτον.

Ὅταν ὁ βασιλιάς τό ἔμαθε, ἐγκατέλειψε ὅλες τίς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του καί γύρισε ἐσπευσμένα στό Γουΐλτον. Ἐκείνη ὅμως δέν μποροῦσε νά πεισθεῖ μέ κανένα τρόπο ἀκόμη καί νά μιλήσει μαζί του. Ἐκεῖνος, ὅμως, τήν πρόλαβε στόν περίβολο ἔξω ἀπό τόν ναό καί ἀρπάζοντάς την καθῶς ἐκείνη τρεπόταν σέ φυγή περνώντας τό κατώφλι, τήν ἔπιασε ἀπό τό μανίκι. Τότε ὅμως ἔγινε ἓνα θαῦμα: τό μανίκι ἔμεινε στό χέρι του δίχως τό παραμικρό σημεῖο σχισίματος ἢ κοπῆς. Ἡ Γουλφχίλντα κατέφυγε μέσα στό ἱερό καί κράτησε στά χέρια της τό κιβώτιο πού περιεῖχε τά ἅγια λείψανα. Τόν βασιλιά, ὅμως, τόν ἔλεγε ἡ συνείδησή του ὅπως κάποτε ἔλεξαν τόν Δαυΐδ τά λόγια τοῦ Προφήτη Νάθαν. Τρέμοντας, ἀντιλήφθηκε ὅτι τό μανίκι πού ἔμεινε στό χέρι του δήλωνε ὅτι ἐκείνη εἶχε ἀποκοπεῖ ἀπό τήν ἐπιθυμία του ἀπό τόν Ἴδιο τόν Θεό. Τότε τῆς εἶπε:

«Μήν φοβᾶσαι, ὦ παρθένε, πού εἶσαι ἀποδεκτὴ ἀπό τόν Θεό. Ὑπόσχομαι, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι δέν θά σέ παρενοχλήσω ἄλλο, ἀλλά μᾶλλον θά ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ὁ βοηθός σου καί προστάτης σου μέ κάθε φιλανθρωπία. Μόνον προσευχήσου, σέ ἱκετεύω, νά συγχωρήσει ὁ πανάγαθος Θεός τήν ματαιοδοξία καί τήν

ἀπερισκεψία μου. Καί τώρα, αντίο, σέ χαιρετώ, ἐσένα ή όποία δόθηκες σέ έναν καλύτερο Σύζυγο. Θα εἶσαι πιό αγαπτητή σέ ἐμάς τώρα, ὅπως ἀρμόζει σέ μία άγνή καί ύψηλότερη καί άφθαρτη ἐπιθυμία».

Ἡ παρθένος συγκατατέθηκε σέ αὐτούς τούς λόγους μέ ένα ταπεινό νεῦμα. Δέν άφησε ὅμως τόν τόπο τῆς προσευχῆς παρά μόνον ἀφοῦ ὁ βασιλιάς ἀναχώρησε.

Εἰλικρινῆς στήν ὑπόσχεσή του ὁ βασιλιάς, παρεῖχε τώρα τήν βοήθειά του στήν άγία, κάνοντάς την ήγουμένη τοῦ Μπάρκινγκ στό Ἔσσεξ καί ἀνασπλώνοντάς το ἔτσι ὥστε νά γίνει αὐτό πού ἦταν τόν καιρό τῆς ήγουμενίας τῆς Ἄγ. Ἐθελπούργκα τόν ἔβδομο αἰῶνα. Ἐκανε ἐπίσης μεγάλες δωρεές στό μοναστήρι τοῦ Χόρτον, στό Ντόρσετ καί τό ἔδωσε, καί αὐτό, μαζί μέ ὀρισμένους άλλους ναούς τοῦ Γουέσσεξ, στήν Γουλφχίλντα. Καί ὅλα αὐτά, προτοῦ κᾶν ἀκόμη νά γίνει ή κουρά της!

Ὅταν ἔφθασε ή ὥρα γιά τήν κουρά, ή χάρη τοῦ Θεοῦ φάνηκε νά κατεβαίνει στήν κεφαλή της μέ τήν μορφή περιστερᾶς, λευκότερης ἀπό τό χιόνι. Ἐκτοτε διοίκησε γιά πολλά χρόνια τά δύο γυναικεῖα μοναστήρια τά ὅποια τῆς εἶχαν δώσει. Φροντίζοντας τίς μοναχές μέ μητρική άγάπη, ἦταν ὑπόδειγμα γιά αὐτές σέ κάθε ἀρετή: μέ τήν προσευχή καί τήν νηστεία καί τήν ἐγκράτεια καί μέ κάθε εἶδος ταπεινῆς ἐργασίας.

Ἄφοσιώθηκε ἰδιαίτερα στήν φιλανθρωπία. Νωρίς τό πρωῖ, ἦταν στίς θύρες τοῦ ναοῦ δίνοντας ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς καί προλαβαίνοντας τίς παρακλήσεις τους. Κάποτε μία γυναίκα τῆς ἔφερε τό τυφλό παιδί της. Ἡ εὐλογημένη παρθένος ἔκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ μέ ένα χρυσό δαχτυλίδι πάνω ἀπό τά μάτια τοῦ παιδιοῦ, τό ὅποιο ἀμέσως ἄνοιξε τά μάτια του καί βλέποντας τό φῶς τοῦ δαχτυλιδιοῦ καί τό πρόσωπο τῆς μητέρας του, γέλασε μέ χαρά. Ἡ άγία εἶπε στήν γυναίκα νά μήν δημοσιοποιήσει τό

θαῦμα, ἀλλά ἐκείνη δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τόν ἑαυτό της.

Κάποτε φιλοξένησε τόν Ἄγ. Ἐθελγουολντ καί τήν συνοδεία του, οἱ ὁποῖοι διέπλεαν τόν Τάμεση γιά νά συναντήσουν τόν βασιλιά καί τόν στόλο του στό Σάντουίτς. Πολλοί ἔφθασαν γιά νά συναντήσουν τόν ἱεράρχη καί οἱ ἀπαιτήσεις γιά τήν προμήθεια τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν ἦταν μεγάλες. Ὅμως ἡ στάθμη τοῦ κρασιοῦ δέν ἔπεφτε ποτέ χαμηλότερα ἀπό τό ἀρχικό της ἐπίπεδο σέ ὀλόκληρο τό διάστημα τῆς ἡμέρας—πρός μεγάλη ἔκπληξη τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἐπισκόπου οἱ ὁποῖοι τήν εἶχαν μετρήσει προηγουμένως μέ μία ράβδο.

Σέ μία ἄλλη περίσταση, μαζί μέ τήν παρθένο Λενφλίντα μετέφεραν κάποια βαριά δοχεῖα νεροῦ στούς ὤμους τους. Ἐπειδή, ὅμως, τά βρῆκαν νά εἶναι ὑπερβολικά βαριά, ἀναγκάσθηκαν νά τά ἀκουμπήσουν κάτω. Τότε ἡ Γουλφχίλντα εἶπε: «Μοῦ φαίνεται πώς δέν εἶμαστε χρήσιμες γιά τίποτε: τά ζῶα πού τά φορτώνουν εἶναι πιό ἱκανά καί ἄξια γιά τήν τροφή τους περισσότερο ἀπό ἐμᾶς».

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἔδωσε ἕνα μάθημα ταπεινώσης στήν Λενφλίντα, γιά τήν ὁποία γνῶριζε, μέ τό χάρισμα τῆς προφητείας πού εἶχε, ὅτι θά γίνει ἡ διάδοχος της. Ἡ Λενφλίντα εἶχε ἀνατραφεῖ σέ πολυτελῆ περιβάλλοντα, ἀλλά πάντοτε ἐπιθυμοῦσε νά γίνει μοναχή. Ὅταν οἱ γονεῖς της ἦταν ἔτοιμοι νά τήν δώσουν σέ γάμο, ἐκείνη προσέφυγε στήν ἀγία, ἡ ὁποία τῆς εἶπε νά διατηρήσει τήν παρθεσία της μέχρι τήν Ἐλευση τοῦ Κυρίου. Ἐλαβε τό μοναχικό της σχῆμα καί ἔκτοτε ἔγινε ἀχώριστη ἀπό τήν κυρία της.

Ὅπως ἔχουμε πεῖ, ἡ Γουλφχίλντα εἶχε τό χάρισμα τῆς προφητείας ἀπό τόν Κύριο. Κάποτε ἐπιτίμησε ἕναν ἀπό τούς ἐργάτες χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας γιά σπατάλη. Ἐκεῖνος ὅμως ἀνταποκρίθηκε μέ ἕνα χεῖμμαρο ἀπό ἔξαλλα λόγια.

«Πρίν ἀπό τόν θάνατό σου», τοῦ εἶπε, «θά πληρώσεις γιά τό ἔγκλημα πού διέπραξες, καθώς καί γιά τίς ὕβρεις σου».

“Ένα χρόνο πρίν τόν θάνατό του, ό άνδρας ἔγινε ἄφωνος καί ἔμεινε στό κρεβάτι μέ χρόνια ἀσθένεια. Ἐνθυμούμενος τήν προφητεία τῆς ἀγίας, μετανόησε βαθιά γιά τήν ἁμαρτία του.

Ἀφοῦ εἶχε διοικήσει τά δύο μοναστήρια μέ εἰρήνη ἀρκετά χρόνια, ἀνάφθηκε ό φθόνος κάποιων ἱερέων τοῦ Μπάρκινγκ ἐναντίον τῆς ἀγίας καί ἔπεισαν τήν Βασίλισσα Ἐλφρίντα νά τήν βγάλει ἀπό τήν θέση της καί νά ἐγκαταστήσει ἐκείνους. Οἱ ἀδελφές συνόδευσαν τήν μητέρα τους στήν ἔξοδό της ἀπό τήν μονή μέ δάκρυα καί στεναγμούς, σάν νά ἤθελαν καί οἱ ἴδιες νά φύγουν μαζί της. Ἐκείνη ὁμως τίς παρηγόρησε λέγοντας στό κατώφλι τοῦ ναοῦ:

«Μήν θρηνεῖτε, ἀγαπημένες μου κόρες, ἀλλά καθώς σᾶς ἔχω διδάξει, ἔτσι νά παραμείνετε στόν Κύριο».

Καί ἀγγίζοντας τό κατώφλι μέ τό χέρι της, εἶπε:

«Σᾶς λέω ὅτι τέτοια ἡμέρα ἔπειτα ἀπό εἴκοσι χρόνια, καί ἀπό αὐτήν τήν ἴδια τήν πόρτα ἀπό τήν ὁποία βγαίνω, θά ἐπιστρέψω».

Ἐπειτα ἀποσύρθηκε στό ἄλλο μοναστήρι της στό Χόρτον, ἀπό ὅπου συνέχισε νά διδάσκει καί νά προτρέπει τίς ἀδελφές τοῦ Μπάρκινγκ.

Κάποτε ἡ Βασίλισσα Ἐλφρίντα ἐπισκέφθηκε τό ἀπορφανισμένο μοναστήρι. Ἀμέσως τήν βρῆκαν διάφορες συμφορές: πέθαναν ζωᾶ, ἔπειτα οἱ ἄνδρες της καί τελικά ἀρρώστησε καί ἡ ἴδια. Καθώς προσευχόταν φοβισμένη, τῆς ἐφανίσθηκε ἡ πρώτη ἡγουμένη τῆς μονῆς, Ἁγ. Ἐθελμπούργκα, ἡ ὁποία φαινόταν ἀρρωστη καί δυστυχημένη καί μέ τά ἐνδύματά της σχισμένα καί κουρελιασμένα.

«Βλέπεις τήν αἰσχῦνη τῆς ἀθλιότητάς μου», εἶπε στήν κατάπληκτη βασίλισσα. «Ἔχεις ἀπομακρύνει τό στολίδι τῆς δόξας μου, τήν ἀγία Γουλφχίλντα καί μέ τήν μακρόχρονη ἐξορία της μέ ἔχεις σκεπάσει μέ αὐτήν τήν βρώμικη ἀμφίεση. Καί μέ ποιο

δικαίωμα κατέχεις αὐτόν τόν ἅγιο τόπο; Λοιπόν σοῦ λέω πῶς ἂν δέν τήν ἀνακαλέσεις τό συντομώτερο δυνατόν δέν θά συνέλθεις ἀπό αὐτήν τήν ἀρρώστεια ἀλλά θά πεθάνεις».

Τρομαγμένη ἡ βασίλισσα ἔστειλε ἀγγελιοφόρους ἐσπευσμένα στήν Γουλφχίλντα καί τήν δέχθηκε πίσω μέ ὅλες τίς τιμές πού τῆς ταίριαζαν. Αὐτό συνέβη τήν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα καί ἀπό τήν ἴδια πόρτα, ὅπως εἶχε προφητεύσει ἡ ἀγία. Ἐπειτα ἡ βασίλισσα συνῆλθε ἀπό τήν ἀσθένειά της καί ἔτσι κατάλαβε ὅτι ἡ αἰτία ἦταν ἡ ἐκδίωξη τῆς Γουλφχίλντα.

Γιά ἐπτά ἀκόμη χρόνια ἡ ἀγία διοίκησε καί τά δύο μοναστήρια μέ εἰρήνη, ἐλκύνοντας ὅλες τίς καρδιές μέ τήν ἀγάπη της καί τήν εὐγένειά της καί τήν ἀγγελική ζωή. Ἐπειτα, τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς (Κάντλμας, 2 Φεβρουαρίου) κατά τό ἔτος 1000, ἔπεσε καί χτύπησε ἄσχημα.

«Ἐχουμε πέσει σάν τοῖχος πού γέρνει», εἶπε «καί σύντομα καί τό σπίτι θά πέσει».

Ἐπειτα ρώτησε πότε εἶναι ἡ ἐορτή τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγ. Ἐθελγουολντ. Τήν δεκάτη Σεπτεμβρίου, τῆς εἶπαν.

«Καλῶς», ἀπάντησε. «Μοῦ ἔχει μείνει λίγος καιρός νά εἶμαι μαζί σας, μέχρι τήν γέννηση τῆς ὑπέρτατης κυρίας μας καί τήν ἐορτή τοῦ ἀγαπημένου μας ἱεράρχη».

Καί ἔτσι, στήν ἀγρυπνία τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγ. Ἐθελγουολντ καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἐορτῆς τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔπειτα ἀπό προσευχές, νηστεῖες καί ἀγρυπνίες καί ἀφοῦ μετέλαβε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου, ἀναπαύθηκε ἐν εἰρήνῃ. Πέθανε στό Λονδίνο, ἀλλά τό σῶμα της μεταφέρθηκε ἀμέσως στό Μπάρκινγκ καί τάφηκε ἐκεῖ. Πολλά θαύματα τελέσθηκαν μέ τήν παρουσία τῶν ἁγίων λειψάνων της καθώς καί στό ἄλλο μοναστήρι της τοῦ Χόρτον.

“Όταν τά ιερά λείψανα τῆς Ἁγ. Γουλφχίλντα μεταφέρονταν στά ἑπτά αὐτά χιλιόμετρα ἀπό τό Λονδῖνο στό Μπάρκινγκ, κάποιος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιτιμηθεῖ γιά τίς ἁμαρτίες του ἀπό τήν ἁγία τόν καιρό πού ἐκείνη ἦταν ἐν ζωῇ, ἀκούμπησε τό χέρι του στό φέρετρο. Ἀμέσως τό φέρετρο ἔγινε πολύ βαρύ, σάν νά εἶχε ριζωθεῖ ἐπί τόπου, ἔτσι ὥστε νά μήν μπορεῖ κανείς νά τό μετακινήσει. “Όλοι τό παρατήρησαν αὐτό καί κατηγοροῦσαν τόν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος γιά τόν λόγο αὐτό ἀποχώρησε τρέμοντας. Ἀμέσως τό φέρετρο ἔγινε καί πάλι ἐλαφρύ. Ὁ ἔνοχος ὁμως ἄνδρας, καταβεβλημένος ἀπό τήν λύπη, ἀκολούθησε τήν πομπή μέ πικρά δάκρυα καί στεναγμούς. Ἐν τέλει ὁ Κύριος τόν ἔλεψε καί οἱ φίλοι του τόν κάλεσαν νά τούς βοηθήσει νά μεταφέρουν τό σῶμα τά τελευταῖα δύο μίλια μέχρι τό μοναστήρι. Ἐκεῖ θάφτηκε στήν κεφαλή τῆς Ἁγ. Ἐθελμπούργκα.

Κάποτε μία γυναίκα ἡ ὁποία ἦταν καί τυφλή καί χωλή ἦρθε στό μοναστήρι στό Χόρτον. Ἀφοῦ προσευχήθηκε, ἔλαβε τήν ὄραση στά μάτια της, πρᾶγμα τό ὁποῖο τήν ἐνθάρρυνε νά προσευχηθεῖ πύο θερμά γιά τήν χρήση τῶν ποδιῶν της. Ἐπειτα τῆς φανερώθηκε ὅτι θά ἔπρεπε νά πάει στήν ἁγία στό Μπάρκινγκ. Πρὸς τά ἐκεῖ σύρθηκε μέ μεγάλη δυσκολία καί ἀγρύπνησε στόν τάφο. Ξαφνικά μποροῦσε νά σταθεῖ ὄρθια, θεραπευμένη καί στά δύο της πόδια.

Στίς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1030 μεταφέρθηκαν τά λείψανα τῆς Ἁγ. Γουλφχίλντα μαζί μέ τά λείψανα τῶν Ἁγίων Ἐθελμπούργκα καί Χιλντελίθα, τῶν δύο πρώτων ἡγουμενισσῶν τοῦ Μπάρκινγκ.

ΠΗΓΕΣ

Mario Esposito: «La vie de Saint Vulfhilde par Goscelin de Cantorbery», *Analecta Bollandiana*, 1913, XXXII, 10-26.

David Farmer, *The Oxford Dictionary of Saints*, Clarendon Press, 1978, σσ. 411-12.